

1

הפעם הראשונה שהרגשתי את זה הייתה בקפטריית בית הספר, ביום שני בבוקר. לרגע הרגשתי כמו ברכבת הרים, כשאת דוהרת למטה מהפסגה הכי גבוהה. זה נמשך רק שתי שניות, אבל בזמן הקצר הזה נשפכה עליי צלחת שלמה של פירה ברוטב ולכלכה את התלבושת האחידה שלי. הספקתי לתפוס את הצלחת בזמן, אבל הסכין והמזלג נפלו על הרצפה ברעש גדול.

"ממילא יש לזה טעם כמו משהו שגירדו מהרצפה," אמרה חברתי לזלי בזמן שניקיתי את הלכלוך ככל שיכולתי. ברור שכולם הסתכלו עליי. "את יכולה לקבל גם את שלי אם מתחשק לך למרוח עוד קצת על החולצה."

"לא תודה." האמת שלחולצת בית הספר של תיכון "סנט לנוקס" ממילא היה צבע שהזכיר מאוד פירה תפוחי אדמה, ועדיין, היה קשה לפספס את שרידי ארוחת הצהריים שלי. כפתרתי את הבלייזר הכחול כהה שלי מעליה.

"גווני עוד פעם משחקת באוכל שלה!" אמרה סינתיה דייל. "שלא תעזי לשבת לידי, יא מטונפת."

"כאילו שהייתי יושבת לידך מרצוני החופשי, סין." למרבה הצעה, קשה להכחיש שבאמת קרו לי הרבה תאונות בארוחות הצהריים בבית הספר. רק לפני שבוע הפודינג שלי קפץ מהקערה למרחק מטר או שניים ונחת ישר על הספגטי קרבונרה של תלמיד כיתה ז'. שבוע לפני זה נפל לי מיץ החמוציות והתיז על כל האנשים בשולחן. הם נראו כמו חולי חצבת. ובאמת שלא יכולתי למנות את מספר הפעמים שהעניבה המטופשת שהיא חלק מהתלבשות האחידה שלנו טבלה ברוטב, במיץ או בחלב.

רק שמעולם לא הרגשתי סחרחורת בזמן שזה קרה.

אבל בטח סתם דמיינתי את זה. בזמן האחרון לא הפסיקו לדבר בבית שלנו על התקפי סחרחורת.

אבל לא שלי: התקפי סחרחורת של בת דודתי שרלוט. שרלוט, היפה והמטופחת כרגיל, ישבה ליד סינתיה והכניסה בחינניות פירה לפה העדין שלה.

כל המשפחה חיכתה במתח לרגע ששרלוט תרגיש סחרחורת. סבתא שלי, ליידי אריסטה, שאלה את שרלוט איך היא מרגישה בערך כל עשר דקות. דודתי גלנדה, אימא של שרלוט, מילאה את הפערים האלה בני עשר הדקות בין החקירות של ליידי אריסטה כשהיא שואלת בדיוק את אותה שאלה.

ובכל פעם ששרלוט אמרה שהיא לא מרגישה סחרחורת, השפתיים של ליידי אריסטה התכווצו ודודה גלנדה נאנחה. לפעמים ההפך.

אנחנו, כל האחרים – אימא שלי, אחותי קרוליין, אחי ניק ודודה-רבתא מאדי – גלגלנו עיניים. ברור שמלהיב שיש במשפחה שלך מישהי עם גן של מסע בזמן, אבל ככל שהזמן עבה, ההתרגשות התחילה לדעוך. לפעמים הרגשנו שכל ההתעסקות הזאת סביב שרלוט קצת מוגזמת.

שרלוט נהגה להסתיר בדרך כלל את הרגשות שלה מאחורי

חיוך מונה ליזה מסתורי. אני חושבת שבמקומה לא הייתי יודעת אם להתרגש או לדאוג מזה שאין לי סחרחורות. טוב, אם להודות בכנות, סביר להניח שהייתי שמחה על זה. הייתי טיפוס ביישן. העדפתי שקט ושלווה.

"משהו יקרה במוקדם או במאוחר," אמרה לידי אריסטה כל יום. "ואנחנו חייבים להיות מוכנים."

ומשהו באמת קרה אחרי ארוחת הצהריים, בשיעור היסטוריה עם מר ויטמן. יצאתי מהקפטריה רעבה. מצאתי שְעֵרָה שחורה בקינוח שלי – עוגת תפוחים עם קצפת – ולא הייתי בטוחה אם היא שלי או של המגישה בקפטריה. בכל אופן, כבר לא התחשק לי עוגת תפוחים.

מר ויטמן חילק את המבחנים בהיסטוריה מהשבוע הקודם. "רואים שהתכוננתם יפה. במיוחד שרלוט. קיבלת מאה, שרלוט." שרלוט הסיטה מהפנים קווצה של שְעֵרָה אדום מבריק ואמרה: "או, וואו!" כאילו הציון הפתיע אותה. אף על פי שהיא תמיד מקבלת ציונים מעולים בכל דבר.

אבל הפעם גם לזלי ואני שמחנו בציונים שלנו. שתינו קיבלנו 90, למרות שכדי להתכונן למבחן אכלנו חטיפי צ'יפס וגלידה בזמן שצפינו בקייט בלנשט ב"אליזבת" ואחר ב"אליזבת: תור הזהב" בדי-וי-די. כן הקשבנו בשיעור היסטוריה, דבר שלצערי אי אפשר לומר על כל השיעורים שלנו.

השיעורים של מר ויטמן היו כל כך מעניינים, שלא יכולת אלא להקשיב. גם מר ויטמן בעצמו היה מעניין. רוב הבנות היו מאוהבות בו בסתר – או לא כל כך בסתר. גם המוֹרָה שלנו לגיאוגרפיה, גברת קאוונטה, הייתה מאוהבת בו. היא נעשתה אדומה כמו עגבנייה כל פעם שמר ויטמן עבר לידה. והוא באמת נראה טוב. כל הבנות חשבו ככה, חוץ מלזלי. לדעתה מר ויטמן נראה כמו סנאי מצויר.

"כל פעם שהוא מסתכל עליי בעיניים הגדולות והחומות האלה, בא לי לתת לו אגוז," היא אמרה. היא אפילו התחילה לקרוא לסנאים בפארק "מר ויטמנים". מצחיק, אבל היה בזה משהו מדבק, ככה שעכשיו כל פעם שסנאי עבר על פניי במהירות, אני אמרתי: "אוי, תראי את המר ויטמן השמנמן והחמוד הזה!" אני בטוחה שרק בגלל עניין הסנאי, לזלי ואני היינו הבנות היחידות בכיתה שלא היו משוגעות על מר ויטמן. באמת ניסיתי להתאהב בו (ולו בגלל העובדה שפל הבנים בכיתה שלנו היו ילדותיים לגמרי), אבל לא הצלחתי. ההשוואה לסנאי נתקעה לי בראש וסירבה להסתלק. כלומר, איך אפשר להרגיש רגשות רומנטיים כלפי סנאי?

סינתיה היא שהפיצה את השמועה שבזמן שמר ויטמן למד באוניברסיטה, הוא עבד כדוגמן. כהוכחה היא גזרה פרסומת ממגזין, עם תצלום של גבר דומה למר ויטמן שמסתבן בסבון נוזלי.

אבל סינתיה הייתה היחידה שחשבה שהאיש בפרסומת הסבון הנוזלי הוא מר ויטמן. לדוגמן הייתה גומה בסנטר, ולמר ויטמן לא.

הבנים בכיתה שלנו לא השתגעו על מר ויטמן. גורדון גלֶדְרֶמָן לא סבל אותו באופן מיוחד, כי לפני שמר ויטמן הגיע לעבוד בבית הספר שלנו, כל הבנות בכיתה שלנו היו מאוהבות בגורדון. כולל אותי, אני חייבת להודות, אבל הייתי בסך הכול בת אחת-עשרה וגורדון עדיין היה ממש חמוד. כיום, בגיל שש-עשרה, הוא נעשה סתם טיפש. והקול שלו נשבר כבר שנתיים ברציפות. לרוע המזל, התערובת של צפצופים ונהמות לא מנעה ממנו לפלוט שטויות בלי הפסקה.

הוא ממש התעצבן כשקיבל ציון נכשל במבחן בהיסטוריה. "זאת אפליה, מר ויטמן. מגיע לי לפחות שמונים וחמש. אתה לא

יכול לתת לי ציון גרוע רק כי אני בן.

מר ויטמן לקח בחזרה את המבחן של גורדון, דפדף דף אחד והקריא: "אליזבת הראשונה הייתה כל כך מכוערת שאף אחד לא רצה להתחתן אֶתה. אז כולם קראו לה 'הבתולה המכוערת'." הכיתה צחקה.

"נו? זה לא נכון?" התגונן גורדון. "כלומר, תסתכל על העיניים הבולטות שלה והשפתיים הדקות האלה והתסרוקת המוזרה."

יצאנו לסיור בית ספר בגלריה הלאומית להסתכל על ציורים של שושלת טיודור, ובציורים האלה אליזבת הראשונה באמת לא נראתה דומה לקייט בלנשט. אבל קודם כול, אולי אנשים בתקופה ההיא חשבו ששפתיים דקות ואפים גדולים הם שיא השיק, וחוף מזה, הבגדים שלה היו מדהימים. ועוד משהו, נכון, לאליזבת הראשונה לא היה בעל, אבל היו לה המון רומנים, למשל עם סר... נו, איך קראו לו. בכל מקרה, קלייב אוון שיחק אותנו בסרט השני עם קייט בלנשט.

"כיננו אותה 'המלכה הבתולה'," אמר מר ויטמן לגורדון, "כי... הוא השתק והסתכל בדאגה על שרלוט. "הכול בסדר, שרלוט? יש לך כאב ראש?"

כולם הסתכלו על שרלוט, שהשעינה את הראש על הידיים. "יש לי... פשוט יש לי סחרחורת," היא אמרה והסתכלה עליי. "הכול מסתובב."

נשמתי נשימה עמוקה. הנה, התחלנו, חשבתי לעצמי. ליידי אריסטה ודודה גלנדה יהיו מאושרות עד הגג.

"וואו, מגניב," לחשה לזלי. "היא תיעשה שקופה עכשיו?" למרות שליידי אריסטה חזרה ואמרה לנו שבשום פנים ואופן אסור לנו לספר לנפש חיה על מה שמיוחד במשפחה שלנו, אני החלטתי להתעלם מהאיסור בכל מה שקשור ללזלי. אחרי הכול,

היא הייתה החברה הכי טובה שלי, ובין חברות הכי טובות אין סודות.

מאז שהפירתי את שרלוט (שזה כל החיים שלי), תמיד היה בה משהו חסר אוניס. אבל אני ידעתי מה לעשות. אלוהים יודע שדודה גלנדה טרטה לי על זה בלי סוף.

"אני אקח את שרלוט הביתה", אמרתי למר ויטמן וקמתי. "אם זה בסדר."

המבט של מר ויטמן היה נעוץ בשרלוט. "אני חושב שזה רעיון טוב, גווינת", הוא אמר. "אני מקווה שתרגישי טוב בקרוב, שרלוט."

"תודה", אמרה שרלוט. בדרך לדלת היא התנדנדה קצת. "את באה, גוויני?"

תפסתי בזרוע שלה. זאת הייתה הפעם הראשונה שהרגשתי חשובה לשרלוט. זאת הייתה הרגשה טובה, שלשם שינוי צריכים אותי.

"אל תשכחי להתקשר ולספר לי הכול", לחשה לי לזלי בזמן שעברנו לידה.

שרלוט הרגישה קצת יותר טוב מחוץ לכיתה, ורצתה ללכת להביא כמה דברים מהארונית שלה, אבל אני תפסתי בכוח בשרוול שלה. "לא עכשיו, שרלוט! אנחנו חייבות להגיע הביתה כמה שיותר מהר. לידי אריסטה אומרת..."

"זה הפסיק", אמרה שרלוט. "אז מה? זה יכול לחזור כל רגע." שרלוט נתנה לי להוביל אותה בכיוון ההפוך. "איפה שמתי את הגיר?" בזמן שהלכנו, חיפשתי בכיס המעיל שלי. "אה, יופי, הנה הוא. והנייד שלי. להתקשר הביתה? את מפחדת? אוי, מצטערת, שאלה טיפשיות. אני כל כך מתרגשת."

"זה בסדר. לא, אני לא מפחדת."

הסתכלתי עליה מהצד כדי לבדוק אם היא משקרת. על הפנים שלה היה חיוך מונה ליוזה השחצני הזה. אף פעם לא היה אפשר לדעת מה היא מסתירה מאחוריו.

"נו, אז להתקשר הביתה?"

"במה זה יעזור?" ענתה שרלוט.

"פשוט חשבת..."

"את יכולה להשאיר לי את החשיבה, אל תדאגי," אמרה שרלוט.

ירדנו במדרגות האבן אל המקום שג'יימס תמיד ישב בו. הוא קם כשראה אותנו, אבל אני רק חייכתי אליו. הבעיה עם ג'יימס הייתה שאף אחד לא ראה או שמע אותו – רק אני.

ג'יימס היה רוח רפאים. וזאת הסיבה שלא דיברתי אתו כשהיו אנשים אחרים בסביבה, מלבד לזלי. היא לא פקפקה לשנייה בקיום של ג'יימס. לזלי האמינה לכל מה שאמרתי, וזאת אחת הסיבות שהיא הייתה החברה הכי טובה שלי. היא רק הצטערה שהיא לא יכולה לראות ולשמוע את ג'יימס בעצמה.

אבל אני שמחתי על זה, כי בפעם הראשונה שג'יימס ראה את לזלי, הוא אמר: "אלוהים אדירים, לילדה המסכנה יש נמשים רבים יותר מכוכבי השמים! אם היא לא תתחיל להשתמש בקרם הלֶבָּנה משובח, היא לעולם לא תתפוס לה בעל!"

ואילו הדבר הראשון שלזלי אמרה כשהכרתי ביניהם היה:

"תשאלי אותו אם יצא לו לקבור אוצר איפשהו."

לרוע המזל, ג'יימס לא היה מהטיפוסים שקוברים אוצרות, והוא די נעלב מזה שלזלי חשבה שכן. ג'יימס נעלב בקלות.

"הוא שקוף?" שאלה לזלי בפגישה הראשונה שלהם. "או

שחור-לבן כזה?"

לעיניים שלי, ג'יימס נראה כמו כל אדם אחר. חוץ מהבגדים שלו, כמובן.

"את יכולה לעבור דרכו?"

"אני לא יודעת. אף פעם לא ניסיתי."

"אז תנסי עכשיו," הציעה לזלי.

לג'יימס לא הייתה שום כוונה לאפשר לי לעשות את זה.

"למה כוונתה רוח רפאים? ג'יימס אוגוסטוס פֶּרְגֶּרִין יְשָׁבוֹן-

פיץ-אונין הנכבד, יורש הרוזן הרדסדייל הארבעה-עשה, לא

ישלים עם עלבונות מצד ילדות קטנות!"

כמו הרבה רוחות רפאים, הוא סירב לקבל את העובדה

שהוא כבר לא בחיים. עד כמה שהתאמץ, לא הצליח לזכור את

רגע המוות שלו. ג'יימס ואני נפגשנו לפני חמש שנים, ביום

הלימודים הראשון שלי בתיכון "סנט לנוקס", אבל ג'יימס היה

בטוח שימים ספורים עברו מאז שישב במועדון שלו, שיחק

קלפים ושוחח עם חברים על סוסים, על נקודות חן מלאכותיות

ועל פאות. (היו לו גם נקודת חן מלאכותית וגם פאה, אבל הן

נראו עליו טוב מהצפוי.) הוא התעלם לגמרי מכך שגבהתי בערך

עשרה סנטימטרים מאז שנפגשנו, צימחתי חזה וטבעות על

השיניים, ובהמשך הספקתי להוריד את הטבעות. הוא התעלם

מכך שהבית העירוני המפואר של אבא שלו הפך לבית ספר עם

מים זורמים, תאורה חשמלית וחימום מרכזי. נראה שהדבר

היחיד שהוא מבחין בו לפעמים הוא התקצרות החצאיות של

התלבושת האחידה שלנו. רגליים וקרסוליים של בנות בבירור

לא הוצגו לראווה בתקופתו.

"אין זה אדיב במיוחד מצד גברת לחלוף על פני ג'נטלמן

מבית טוב בלי לומר מילה, העלמה גווינת', הוא קרא אחריי.

הוא ממש נעלב כשהתעלמתי ממנו.

"מצטערת. אנחנו ממהרות," אמרתי.

"אם אוכל לעזור באופן כלשהו, אני עומד כמובן לשירותך

המלא," אמר ג'יימס וסידר את חפתי התחרה שלו.

"אני חושבת שלא, אבל תודה בכל אופן. אנחנו פשוט צריכות להגיע הביתה מהר." כאילו שג'יימס היה יכול לעזור בזה! הוא לא היה מסוגל אפילו לפתוח דלת. "שרלוט לא מרגישה טוב, הסברתי.

"אני מצטער מאוד לשמוע," אמר ג'יימס, שהייתה לו פינה חמה בלב לשרלוט. בניגוד ל"ילדה המנומשת חסרת הנימוס," כמו שקרא ללזלי, הוא חשב שבת דודתי "מלבבת ביותר, חיזיון משובב נפש של קסם מכשף." גם עכשיו הוא המשיך עם החנופה המצועצעת. "אנא מסרי לה את איחוליי הלבביים. ואמרי לה שהיא נראית מצודדת כתמיד. מעט חיוורת, אך כובשת לב כמו פיה."

"אני אומר לה," אמרתי בגלגול עיניים.

"אם לא תפסיקי לדבר עם החבר הדמיוני שלך," אמרה שרלוט בחוסר סבלנות, "ישלחו אותך לבית משוגעים."

טוב, אז אני לא אומר לה. היא הייתה מספיק יהירה גם ככה.

"ג'יימס לא דמיוני, רק בלתי נראה. יש הבדל גדול."

"מה שתגידי," ענתה שרלוט. היא ודודה גלנדה חשבו

שהמצאתי את ג'יימס ואת רוחות הרפאים האחרות כדי למשוך תשומת לב. עכשיו הצטערתי שבכלל סיפרתי עליהן לשרלוט. אבל כילדה קטנה, לא הצלחתי לסתום את הפה לגבי פסלי גרגוילים שמתעוררים לחיים – ממהרים במורד בניינים ועושים לי פרצופים גותיים. הגרגוילים היו מצחיקים, אבל היו גם רוחות רפאים אפלות וקודרות, ומאלה פחדתי. לקח לי שנה-שנתיים להבין שרוחות רפאים לא יכולות לפגוע בך. הדבר היחיד שהן מסוגלות לעשות לאנשים זה להפחיד אותם.

לא ג'יימס, כמובן. הוא לא היה מפחיד אפילו טיפה.

"לזלי חושבת שאולי טוב שג'יימס מת צעיר. עם שם כמו

שבון-פיץ-אונן, איך הוא היה מוצא כלה?" אמרתי, אחרי

שווידאתי שג'יימס נמצא מחוץ לטווח שמיעה. "כלומר, מי הייתה מתחתנת עם גבר עם שם משפחה שנשמע כמו 'ישבן-פצעונים'?"

שרלוט גלגלה עיניים.

"הוא נראה לא רע," המשכתי. "והוא עשיר כקורח – אם מה שהוא מספר על המשפחה שלו אמת. אבל ההרגל שלו לקרב לאף ממחטת תחרה מבושמת לא בדיוק מסובב לי את הראש."

"כמה חבל שאת היחידה שיכולה להתפעל ממנו," אמרה שרלוט.

גם אני חשבתי ככה.

"וכמה טיפשי מצדך לחשוף מחוץ למשפחה כמה שאת מוזרה," הוסיפה שרלוט.

עוד עקיצה טיפוסית לשרלוט. היא התכוונה להעליב, והאמת שהצליחה.

"אני לא מוזרה!"

"ברור שכן!"

"תראי מי שמדברת, נשאת הגן!"

"טוב, אני לא מקשקשת על זה בכל מקום," אמרה שרלוט. "את כמו דודה-רבתי מאדי המשוגעת. אפילו לדוור היא מספרת על החזיונות שלה."

"את מגעילה."

"ואת תמימה."

תוך כדי מריבה חצינו את המבואה, עברנו על פני חלון החדרון של השרת ויצאנו לחצר בית הספר. הרוח התחזקה ובשמים הקודרים הייתה הבטחה לגשם. הצטערתי שלא לקחננו את המעילים שלנו מהארונות.

"מצטערת שאמרתי שאת כמו דודה-רבתי מאדי," אמרה

שרלוט, שנשמעה מלאת חרטה פתאום. "אני מתרגשת, אבל גם קצת לחוצה."

הייתי מופתעת. שרלוט מעולם לא התנצלה.

"אני יודעת," עניתי כמעט מהר מדי. רציתי שהיא תדע שאני מעריכה את ההתנצלות שלה. אבל האמת שממש לא יכולתי להבין איך היא מרגישה. במקומה הייתי מתה מפחד. במקומה הייתי מתרגשת בערך כמו מביקור אצל רופא השיניים. "וחוץ מזה, אני אוהבת את דודה-רבתי מאדי," הוספתי. זאת הייתה האמת. דודה-רבתי מאדי הייתה דברנית, ונטתה לומר את אותו דבר ארבע פעמים, אבל זה היה עדיף בהרבה מבחינתי על המסתורין שכל האחרים התעטפו בו. ולדודה-רבתי מאדי תמיד הייתה יד נדיבה מאוד עם סוכריות הלימון.

אבל שרלוט לא אהבה ממתקים, כמובן.

חצינו את הכביש ומיהרנו לאורך המדרכה.

"תפסיקי להסתכל עליי ככה מהצד," אמרה שרלוט. "את תשימי לב אם אני איעלם, אל תדאגי, ואז תצטרכי לעשות את הסימן המטופש שלך בגיר על המדרכה ולרוץ הביתה. אבל זה לא יקרה. לא היום."

"איך את יודעת? ולא מסקרן אותך לאן תגיעי? זאת אומרת,

לחתי תגיעי?"

"כן, ברוך," אמרה שרלוט.

"בואי נקווה שזה לא לאמצע השָׁרְפָה הגדולה של 1664."

"השָׁרְפָה הגדולה של לונדון קרתה ב-1666," אמרה שרלוט. "קל לזכור את זה. והחלק הזה של העיר עוד לא נבנה בתקופה ההיא, אז לא היה מה שיישרף כאן."

צינתי כבר ששרלוט הייתה גם עוכרת שמחה וגם חכמולוגית? אבל אני לא הסִכַּמְתי להרפות מהנושא. אולי זה היה מגעיל מצדי, אבל רציתי למחוק לה את החיוך המטופש מהפרצוף,

אפילו לשנייה או שתיים. "התלבושת האחידה שלך תישרף כמו כלום," אמרתי באגביות.
 "אני אדע מה לעשות." זה כל מה ששרלוט אמרה, עדיין בחיוך.

שָׁנָאתי את עצמי על זה שהערצתי את הקוליות שלה. עבורי, הרעיון שאמצא את עצמי פתאום בעבר היה מבעית לגמרי.
 העבר יהיה נורא, ולא משנה לאיזו תקופה תגיעי. תמיד אורב שם משהו נוראי – מלחמה, אבעבועות שחורות, דָּבָר. אם תגידי את הַדָּבָר הלא נכון, עלולים להחליט שאת מכשפה ולהעלות אותך על המוקד. ולכולם היו פשפשים, והם השתמשו בסירי לילה, ורוקנו אותם מהחלון בבוקר – גם אם מישהו בדיוק עבר ברחוב למטה.

אבל שרלוט עברה הכשרה קפדנית לגבי התמצאות בעבר, החל מגיל שבו עוד הייתה אמורה להחזיק בובות בזרועות האלגנטיות שלה. מעולם לא היה לה זמן למשחקים או לחברים, לעשות קניות, ללכת לקולנוע או לצאת עם בנים. במקום זה לימדו אותה מחול, סיוף ורכיבה על סוסים, שפות זרות והיסטוריה. החל מהשנה שעברה היא התחילה לצאת כל יום רביעי אחר הצהריים עם לידי אריסטה ודודה גלנדה, והן חזרו רק מאוחר בערב. הן קראו לזה "הדרכה בנבכי המסתורין".
 אבל אף אחת – בעיקר לא שרלוט – לא הסכימה לומר איזה מסתורין.

אני מוכנה להתערב שהמשפט הראשון שלה כשלמדה לדבר היה "זה סוד." ומיד אחריו "זה לא עניינך."
 לזלי תמיד אמרה שלמשפחה שלנו יש יותר סודות מלשירות החשאי ולשירות הביון יחד. סביר להניח שהיא צודקת.
 בדרך כלל נסענו הביתה באוטובוס. קו מספר 8 עוצר בכיכר ברקלי, והבית שלנו נמצא לא רחוק משם. היום הלכנו את ארבע

התחנות ברגל, כמו שדודה גלנדה אמרה לנו לעשות אם לשרלוט יהיה התקף סחרחורת. אני החזקתי בחתיכת הגיר שלי מוכנה כל הדרך, אבל שרלוט לא נעלמה.

כשעלינו במדרגות הביתה הייתי קצת מאוכזבת, כי בזה הסתיים החלק שלי בכל הסיפור. עכשיו סבתא תתפוס פיקוד, ואני שוב אגורש מעולם המסתורין.

משכתי בשרוול של שרלוט. "תראי! האיש בשחור שוב כאן." "אז...?" שרלוט אפילו לא הסתכלה. האיש עמד בכניסה לבית מספר 18 שמעבר לכביש. כרגיל, הוא לבש מעיל ארוך ושחור וחבש כובע שהיה משוך נמוך. הייתי בטוחה שהוא רוח רפאים עד שגיליתי שגם ניק, קרוליין ולזלי מסוגלים לראות אותו.

הוא תצפת על הבית שלנו סביב השעון כבר חודשים. או אולי אלה היו כמה גברים שנראו בדיוק אותו דבר והתחלפו ביניהם. התווכחנו אם האיש הוא פורץ שמתצפת על הבית, בלש פרטי או קוסם מרושע. האחרונה הייתה תאוריה של אחותי, והיא האמינה בה בכל לבה. קרוליין הייתה בת תשע ואהבה סיפורים על קוסמים מרושעים ופיות טובות. אחי ניק היה בן שתים-עשרה וחשב שסיפורים על קוסמים ופיות הם מטופשים, ולכן היה משוכנע שהאיש פורץ. לזלי ואני שמנו את הכסף שלנו על תאוריית הבלש הפרטי.

כשניסינו לחצות את הכביש כדי להסתכל על האיש מקרוב, הוא היה נעלם בבניין שמאחוריו או חומק אל מכונית בנטלי שחורה, שתמיד חנתה ליד המדרכה, ונוסע משם.

"זאת מכונית קסמים," טענה קרוליין. "היא הופכת לעורב כשאף אחד לא מסתכל. והקוסם הופך לאיש קטנטן ורוכב על הגב של העורב."

ניק רשם לעצמו את מספר הרכב, רק ליתר ביטחון. "למרות

שבטוח שהם יצבעו את המכונת אחרי הפריצה ויחליפו את המספר," אמר.

המבוגרים התנהגו כאילו אין דבר חשוב בכך שגבר בכובע, לבוש כולו שחור, צופה עליהם יום ולילה.

גם לשרלוט זה לא נראה מוזר. "מה הבעיה שלכם עם האיש המסכן? הוא בסך הכול יצא לעשן סיגריה."

"אה, כן?" היה יותר סביר שאמין בסיפור של העורב המכושף.

גשם התחיל לרדת. הגענו הביתה ממש ברגע האחרון. "לפחות יש לך סחרחורת עוד פעם?" שאלתי בזמן שחיכינו שיפתחו לנו את הדלת. לא היה לנו מפתח משלנו לדלת הכניסה. "פשוט תעזבי אותי בשקט," אמרה שרלוט. "זה יקרה ברגע המתאים."

מר ברנרד פתח לנו את הדלת. לזלי אמרה שמר ברנרד הוא רב המשרתים שלנו והוכחה מוחלטת לכך שאנחנו עשירים כמעט כמו המלכה או כמו מדונה. אבל אני לא ידעתי בדיוק מי הוא או מה הוא מר ברנרד באמת. אימא אמרה שהוא "השפוט של סבתא," אבל לידי אריסטה קראה לו "ידיד ותיק של המשפחה." עבור קרוליין וניק ואני, הוא היה פשוט המשרת המוזר של לידי אריסטה.

כשראה אותנו, הגבות שלו התרוממו. "שלום, מר ברנרד," אמרתי. "איזה מזג אוויר לא נעים." "מאוד לא נעים." בגלל האף המעוקל שלו והעיניים החומות מאחורי משקפיים עגולים עם מסגרת זהב דקה, מר ברנרד תמיד הזכיר לי ינשוף. "באמת כדאי שתלבשו מעילים כשאתן יוצאות מהבית ביום כזה."

"אה... כן, באמת כדאי," אמרתי. "איפה לידי אריסטה?" שאלה שרלוט. היא מעולם לא הייתה

מנומסת במיוחד כלפי מר ברנרד. אולי כי בניגוד לכולנו, הוא לא הרשים אותה כילדה. למרות, וזה באמת היה מרשים, שנדמה שהוא מופיע מחלל האוויר הריק היישר מאחוריך בכל חלק של הבית שנמצאת בו, ומסתובב בשקט כמו חתול. מר ברנרד לא החמיץ שום דבר, ונראה שתמיד הוא דרוך לקראת משהו.

מר ברנרד נמצא אֶתנו מלפני שנולדתי. אימא אומרת שהוא היה בסביבה כשהיא הייתה ילדה קטנה. מה שאומר שמר ברנרד היה זקן כמעט כמו לידי אריסטה, למרות שלא נראה ככה. היו לו חדרים משלו בקומה השנייה, עם מסְדָרוֹן נפרד שלנו הילדים היה אסור להיכנס אליו.

אחי ניק טען שלמר ברנרד יש דלת סתרים ומערכות אזעקה משוכללות כדי שיוכל לפקוח עין על מבקרים לא רצויים, אבל ניק לא היה יכול להוכיח את זה. אף אחד מאֶתנו לא העז להיכנס לאזור האסור.

"מר ברנרד צריך פרטיות", אמרה לידי אריסטה לעתים קרובות.

"לגמרי", אמרה אימא. "אני חושבת שלאף אחד מאֶתנו זה לא היה מזיק." אבל היא אמרה את זה בשקט ולידי אריסטה לא שמעה אותה.

"סבתכן נמצאת בחדר המוזיקה", הודיע מר ברנרד לשרלוט. "תודה רבה." שרלוט השאירה אותנו במסְדָרוֹן ועלתה למעלה. חדר המוזיקה נמצא בקומה הראשונה, ואף אחד לא ידע למה הוא נקרא ככה. לא היה שם אפילו פסנתר.

חדר המוזיקה היה החדר האהוב על לידי אריסטה ודודה-רבתא מאדי. שרר שם ריח של בושם סיגליות קלוש ושל עשן מעופש מהסיגריות של לידי אריסטה. לא אָווררו את החדר המחניק הזה לעתים קרובות מספיק, ואם נשאֶרְתָּ בו יותר מדי זמן התחלת להרגיש מנוממת.

מר ברנרד סגר את דלת הכניסה. העפתי מבט זריז אחרון מעבר לו, אל הצד השני של הכביש. האיש עם הכובע עדיין היה שם. האם טעיתי, או שהוא בדיוק הרים יד כאילו מנופף אל מישהו? אל מר ברנרד, אולי, או אפילו אליי?

הדלת נסגרה, ואני לא יכולתי להמשיך ולחשוב על הנושא כי הקיבה שלי שוב התהפכה פתאום, כאילו אני על רכבת הרים. הכול היטשטש לי מול העיניים. הברכיים שלי נעשו למים ואם לא הייתי נשענת על הקיר הייתי נופלת.

אבל באותה מהירות שהתחושה הגיעה, ככה היא נעלמה. הלב שלי דפק כמו משוגע. משהו לא בסדר איתי. אם את לא נמצאת על רכבת הרים, את לא אמורה להרגיש ככה אלא אם כן משהו ממש לא בסדר.

אלא אם כן... אוי נו, באמת! בטח סתם כאבי גדילה. או שיש לי... גידול במוח? או אולי, מיהרתי לבטל את הרעיון המפחיד, אולי אני סתם רעבה.

כן, זהו. לא אכלתי שום דבר מאז ארוחת הבוקר. ארוחת הצהריים שלי נשפכה לי על החולצה. נאנחתי אנחת רווחה גדולה.

רק אז שמת לי לב שעניי הינשוף של מר ברנרד נעוצות בי בתשומת לב.

"אופס", אמרתי, קצת באיחור.

הרגשתי שאני מסמיקה. "אני... אני אלך לעשות שיעורי בית", מלמלתי.

מר ברנרד רק הנהן באגביות. אבל בזמן שעליתי במדרגות, הרגשתי במבט שלו נעוץ לי בגב.

חזרתי מדרהם, שם ביקרתי את בתו הצעירה ביותר של לורד
חונטרוז, גרייס שפרד, אשר בְּתָה נולדה שלשום במפתיע. כולנו
מאושרים לתעד את לידתה של

גווינת' סופי אליזבת שפרד
2.5 ק"ג, 50 ס"מ

לאם ולתינוקת שלום.
ברכות לבביות לאב הקסדר לרגל הולדת נכדתו החמישית.

מתוך "דברי ימי השומרים"
10 באוקטובר 1994
המדווח: תומס ג'ורג', החוג הפנימי